

af Aarhus—Randers-Banen. Lad mig lige nævne, at Dobbeltsporet fra Randers til Aalborg, som jo kun er Anlæg af eet Spor parallelt med alt det bestaaende, ikke har nogen væsentlig Lokalinteresse for nogen Egn, saa det bliver vist et rent og skært Statsbanespørgsmaal, om det skal anlægges lidt før eller senere.

Alt i alt vil jeg mene, at Lovgivningsmagten kunde nedbringe de betydelige Udgifter, som er fastslaaet ved Lov, ganske væsentligt; maaske den alt overvejende Del af Udgifterne kunde udskydes, uden at Egnen vilde protestere derimod, og uden at de lokale Interesser blev gaaet for nær, hvis blot Statsbanerne og Lovgivningsmagten vil indlade sig i Forhandling med Befolkningen om dette Banespørgsmaal. Men hvordan er nu denne Forhandlingsvillighed fra Befolkningens Side blevet mødt af Lovgivningsmagten? Den er blevet mødt med en fuldstændig egenmægtig Afgørelse, en fuldstændig Tilsidesættelse af et Tilbud, som Lovgivningsmagten i sin Tid har givet Egnen som Erstatning for et andet Projekt, som var fremme, et Tilbud, som blev modtaget, og som altsaa i nogen Grad er blevet betragtet som en Overenskomst. Man har mødt denne Egn's Forhandlingsvillighed med at handle, som om der slet intet var gaaet forud i denne Sag, som om Lovgivningsmagten stod fuldkommen frit i dette Spørgsmaal.

Nu siges det nok, at det kun er en Udskydelse, det drejer sig om, hvis Ændringsforslaget under Nr. 3 vedtages, og det er jo formelt rigtigt — jeg haaber, at det ogsaa reelt kun bliver en Udskydelse —, men jeg vil dog gerne udtale, at hvis man ikke alene kan forandre den Hurtighed, hvormed en Plan skal gennemføres, men ogsaa kan sætte visse og økonomisk betydningsfulde Punkter i denne Plan tilbage for andre og betydeligt kostbarere, kan jeg i Virkeligheden ikke se, hvad en Egn, som har faaet en Bane gennemført, har at henholde sig til, for saa betyder en vedtagen Lov ingen Verdens Ting, saa kan Lovgivningsmagten paa ethvert Tidspunkt, naar den ikke ønsker at vedstaa et Tilbud, den har givet en Egn, skyde andre Arbejder ind foran det, som tidligere er vedtaget, og som der maaske er truffet Overenskomst med Egnens Befolkning om.

Til Slutning vil jeg gerne gøre nogle Bemærkninger om den Fremgangsmaade, man har brugt for at faa denne Bane udkludt i en uvis Fremtid. Som jeg allerede har nævnt, og som vi alle ved, hviler alle disse Baneanlæg paa en her i Rigsdagen

vedtagen Lov, og det synes mig da det eneste rigtige, at man, hvis man vilde ændre en saadan Lov, fremsatte et Lovforslag derom og lod det gennemgaa de tre Behandlinger, som ethvert Lovforslag skal ifølge Forretningsordenen. Var man gaaet frem paa denne Maade, saa vilde dog de Repræsentanter i Rigsdagen, som ikke er Medlemmer af Udvalget, og den paagældende Egn's Befolkning, hvis Interesser her berøres saa føleligt, i alt Fald have haft Lejlighed til at gøre deres Indflydelse gældende. Men hvad er det for en Fremgangsmaade, man her har brugt? Der er fremsat Lovforslag om en Lille Bælts Bro, som ingen kunde ane angik Baneforholdene ved Aarhus—Randers, og ved et Ændringsforslag til dette vil man gennemføre en Ændring i en Jernbanelov, der ikke i mindste Maade berører Broen over Lille Bælt, altsaa det foreliggende Lovforslag! Den eneste Berøring, det har — og det var ogsaa den, den ærede Ordfører (Tange) nævnte —, er det, at Pengebeløbet passede saa godt, næsten nøjagtigt. Ja, det er selvfølgelig en Begrundelse; men jeg ser ikke, hvor man saa kan ende. Jeg vil gerne høre den højtærede Ministers Mening om, hvorvidt han f. Eks. til et Lovforslag om Anlæg af en Radiostation paa Grønland kunde tænke sig at stille et Ændringsforslag, som gik ud paa at ophæve en vedtagen Lov om Jernbaneanlæg paa Vestkysten. Jeg vil formene, at disse to Ting ikke har tilstrækkelig Berøring med hinanden til, at man paa denne Maade kunde gribe ind i disse Forhold, og jeg mener heller ikke, at man kan udskyde Jernbaneanlægget mellem Aarhus og Randers, altsaa et økonomisk Spørgsmaal, der angaar denne bestemte Egn, ved et Ændringsforslag til et Lovforslag om Lille Bælts Broen. Det er i alt Fald mindre hensynsfuldt overfor denne Egn.

Jeg skal af disse baade formelle og reelle Grunde paa det ærede Medlem Hr. Povlsens og egne Vegne anbefale, at man stemmer imod Ændringsforslag Nr. 3.

Lundberg: Jeg er fuldkommen enig med Udvalget i, at man bør gaa til Tilvejrbringelsen af en dobbeltsporet Jernbanebro over Lille Bælt, og jeg er ikke det mindste forbavsset over, at alle de Medlemmer, som ikke bor netop i den Egn, der nu skal være Sonoffer, finder det meget naturligt, at Aarhus—Randers-Banen skal ofres. Det forstaar jeg saa udmærket godt, det er noget, man meget ofte stilles overfor. Men jeg maa dog for en Gangs Skyld erklære mig for enig med det ærede Medlem Hr. Knud Kri-